

باید و نباید‌های کاندید اتوری
یادداشتی از غلامحسین کرباسچی
در نقد روند ثبت نام نامزدهای ریاست جمهوری

گنجشک طلایی و ازدهای سرخ
بررسی اهمیت بندر چابهار برای هند
و گمانه‌زنی درباره مواخذه دهلی نو و واشنگتن

وزارت ارشاد در جایگاه اصناف
گفت‌وگو با وحید آگاه درباره مصوبه برنامه هفتم
برای رسیدگی به تخلفات اهالی فرهنگ و هنر

افزایش دزدی در سال ۱۴۰۱
گزارشی از آخرین آمارهای انواع سرقت و گت وگو با یک دزد از زندان زنان فرچک

گزارش سیاست ۴-۵

مجادلات تندروها بالا گرفت
بررسی صف بندی‌های داخلی فعالان رسانه‌ای حامی جریان حاکم

سرمقاله

یکدست‌سازی فرایند خودویرانگر

یکی از تبعات مثبت یکدست‌سازی قدرت دولتی در ایران آشکار شدن ماهیت فرایند رفتاری خودویرانگر بخش‌های تندرو در جریان غالب اصولگرایی است. تا زمانی که اصلاح‌طلبان در صحنه قدرت حضور داشتند کار این مجموعه اتهام‌زنی علیه آنان به پشتوانه دارا بودن مصونیت‌های سیاسی و امنیتی و کفایت بود. خودشان راپشت شعارهای انقلابی و اسلامی پنهان می‌کردند و هر چه دوست داشتند علیه مخالفان خودنثار می‌کردند. چند بار هم که علیه آنان شکایت شد عملاً به جایی نبرد و همه را از این راه برای استیفای حق ناامید کرد و عطای آن را به تقابلی بخشیدند.

زمان به این منوال گذشت تا آنکه ۱۳۹۸ و سپس ۱۴۰۰ آمد و مجموعه قوای تقنینی و اجرایی یکدست و مطلوب حاصل شد. ولی این آغاز عشق یکدستی بود. عشقی که امور را آسان می‌نمود ولی برخلاف تصور بانیان وضع موجود، مشکلات آن فراوان بود. در حقیقت همان نیروهایی که مجاز بودند تا هر چه می‌خواستند به غیر خودی‌ها بگویند و اتهام بزنند، همان شنبه را در مواجهه با نیروهای خودشان نیز بی‌بازگشت گرفتند و در این چند سال هر چه از آنان علیه خودشان دیدیم و شنیدیم جز افشاکاری و رو کردن فساد و حساب‌های بانکی و امور شخصی چیز دیگری نبود. منظور این نیست که این اقدامات ذاتاً ایراد دارد. استفاده از این روش‌ها علیه مسئولین و سیاستمداران مدعی اخلاق در مواردی به استیلائی حقوق ملت منجر می‌شود و باید انجام داد، ولی در مواردی هم به علت و با هدف رقابت درونی باندی قدرت است. برای نمونه مسئله نهادهای دامی که به محکومیت وزیر جهاد!! این دولت منجر شد یا فروش زمین آرگل و مهمتر از همه فساد فراتصور جای بدیش در همان وزارتخانه در جهت استیلائی حقوق مردم است ولی اینها را گروه‌های داخلی جناح‌های غالب افشا نکردند. احتمالاً برای اینکه ذینفع هستند یا مجاز به افشانیستند؛ بلکه دسترسی‌های ویژه به حساب‌های بانکی و سفرهای خصوصی و... دارند و آنها را افشا کردند. البته در این موارد هم متهمین هیچ پاسخی ندادند. ولی اینها شیوه‌های منحصر به فرد کنش‌گری سیاسی نیست. سیاست‌ورزی در درجه اول باید در سطح اندیشه و برنامه صورت گیرد. کاری که با تقریب می‌توان گفت که در میان اغلب اصولگرایان وجود ندارد. علت هم روشن است. اصلاً برنامه‌ای به معنای متعارف ندارند. فقط می‌گویند ما اخلاص!! داریم و جهادی هستیم و ضد خارجی هستیم و نوبی دهان هر کسی که با ما مخالف باشد می‌زنیم. برنامه آنها هم روشن است چقدر شغل درست می‌کنیم، و چه اندازه مسکن تحویل می‌دهیم، تورم را هم نصف و تکر قمی و دلار را کمتر از ۱۵ هزار تومان می‌کنیم، فقر و فساد و تبعیض را هم برمی‌چینیم. اگر بپرسید چگونه؟ پاسخ ساده است. ←

در پی انتشار لیست‌های مختلف از تایید شدگان انتخابات ریاست جمهوری

شورای نگهبان: گمانه‌زنی نکنید

شادی مکی / گزارشگر گروه خبر: ثبت‌نام نامزدهای انتخاباتی روز دوشنبه به پایان رسید و نوبتی هم که باشد نوبت تایید یا رد صلاحیت از ثبت‌نام‌شدگان است و تجارب، رد صلاحیت‌های گسترده دوره‌های قبلی انتخابات مجلس و ریاست جمهوری باعث تشدید گمانه‌زنی‌ها در خصوص سرنوشت نامزدها در روزهای اخیر شده است. قابل توجه آنکه در روزهای گذشته برخی کانال‌های تلگرامی ناشناخته و برخی فعالان تویتری عمدتاً نزدیک به طیف اصولگرایان هم دست از جوسازی علیه برخی کانیداتورها برداشته و

قطعنامه جدید آژانس علیه ایران
گزارش هسته‌ای ۲۰۳

بررسی مصوبه دیروز شورای حکام و مواضع اروپا و آمریکا در گفت‌وگو با رحمن قهرمانپور عبدالرضا فرجی‌راد

الگوی هند

راه توسعه از دموکراسی می‌گذرد

نگاه هم‌میان

مهررداد خدیر
معاون سردبیر

هرچند حزب بهاراتیا جاناتا - بی‌جی‌پی - ۳۲ کرسی از ۲۷۲ کرسی خود در مجلس عوام هند را از دست داده و اکنون ۲۴۰ کرسی دارد اما به لطف حضور در ائتلاف ملی دموکراتیک با ۲۹۱ کرسی نخست‌وزیری «نارندرا مودی» تجدید و تمهیدی می‌شود و دست حزب کنگره که با نام گاندی‌هایپوند خورده بعد از ۱۰ سال همچنان از قدرت کوتاه است چرا که ۹۹ کرسی برای تشکیل دولت و نخست‌وزیری کافی نیست و قادر به ائتلاف هم نبود. دهه‌ها عادت کرده بودیم هند را تنها با گاندی‌ها بشناسیم و حالا ۱۰ سال است که با غیبت نام گاندی خو گرفته‌ایم چرا که هند امروز بیشتر با مودی شناخته می‌شود و آن قدر در ترسیم تصویری تازه از هند امروز اصرار دارد که سودای تغییر نام هند و بازگشت به نام باستانی آن را هم در سر می‌پروراند. هند امروز دیگر نه فقط با گاندی که با مودی شناخته می‌شود. نه با فقر که با توسعه اقتصادی اما همچنان با دموکراسی. چندان که نرخ مشارکت در این انتخابات آزاد و رقابتی و حزبی ۶۶/۳۳ درصد گزارش شده است و جالب است که بداندیم شمار واجدین شرایط دقیقاً ۹۶۸ میلیون و ۸۲۱ هزار و ۹۲۶ نفر بوده است. بله، نزدیک به یک میلیارد نفر و به خاطر همین قاعدتاً باید هند را پرجمعیت‌تر از چین و طبعاً پرجمعیت‌ترین کشور دنیا بدانیم چرا که کافی است ۹۶۹ میلیون واجد شرایط با کودکان و نوجوانان زیر سن رای دادن را هم بیفزاییم تا از جمعیت چین ولو در حد چند هزار فراتر برویم. هرچند هند از گاندی به مودی گذار کرده و در واقع از گاندی‌ها به مودی اما دموکراسی را فرونگذاشته است. درباره گاندی‌های می‌توان گفت نخست‌وزیران هند قبل از مودی نسب به جواهر لعل نهرو می‌برند که اگرچه یار و امین و اولین نخست‌وزیر بعد از استقلال هند به رهبری مهاتما گاندی بود اما نسبتی با گاندی بزرگ نداشت و شهرت خانوادگی به خاطر داماد نهروست. فیروز گاندی، بعد از نسل اول (جواهر لعل نهرو) نوبت به دخترش (ایندیرا) رسید و پس از قتل او فرزندش راجیور بهری حزب کنگره را در دست گرفت و پیروز شد اما او را هم به قتل رساندند. عاملان ترور مادر و دختر البته متفاوت بودند. ←

نخست‌وزیر نارندرا مودی هنگام ورود به مقر BJP در دهلی، ۴ ژوئن ۲۰۲۲. عکس: Reuters